

Else-Merete Ross: På grund af den politiske frihed, vi er så lykkelige at nyde godt af, er der adskillige politiske flygtninge, som gerne vil have lov til at slå sig ned hos os. Afgørende for, om vi vil modtage dem, er, at de kan sandsynliggøre, at de virkelig er politiske flygtninge. Kan de ikke det, afvises de. Men hvor stor sikkerhed har vi for, at en politisk flygtning ikke afvises med urette?

Politimyndighederne er de første, der skal afgøre, om en udlænding virkelig kan sandsynliggøre, at han er politisk flygtning. Men hverken fremmedloven eller rigspolitichefens instruktion vedrørende ind- og udrejsekontrollen giver den enkelte politimand nogen konkret vejledning om, hvad det er, den asylsøgende skal sandsynliggøre. Mange asylsøgende vil være så nervøse og oprevne, at det kan vanskeliggøre en tillidvækkende fremtræden. Der kræves derfor god bedømmelsesevne hos den afhørende. Desuden må han have specielt kendskab til de politiske og økonomiske forhold i det land, hvorfra vedkommende er flygtet, for at kunne vurdere sagen.

Skulle en asylsøgende med urette ikke blive anerkendt som politisk flygtning af politiet, har han ingen mulighed for at få sagen forelagt for en anden instans. Sagen er definitivt afgjort. Det er et stort ansvar at lægge et medmenneskes fremtidige skæbne på en enkelt politimand.

Kan den asylsøgende derimod sandsynliggøre sin påstand, afgøres spørgsmålet om opholdstilladelse af justitsministeren. Får han afslag her, har han ikke adgang til at få dette afslag prøvet ved en anden instans.

Det synes at være i modstrid med almindelige danske retsprincipper, hvorefter såvel judicielle som administrative afgørelser kan gøres til genstand for fornyet prøvelse af et andet organ. Det gælder både for danske og udlændinge i andre spørgsmål. Men her, hvor det drejer sig om et så vitalt spørgsmål for den pågældende, er det ikke tilfældet. Efter min mening ville det være betryggende, hvis den asylsøgendes anmodning om opholdstilladelse, inden endelig afgørelse træffes, havde været til høring hos et organ eller et nævn, der var særlig kyndigt i flygtningespørgsmål.

I Sverige kan en udlænding, der påstår, at han risikerer at blive udsat for politisk

forfølgelse, kun afvises af politiet, når denne påstand er åbenbart urigtig, og i så fald skal politiet straks underrette Statens utlänningskommission. Er påstanden derimod ikke åbenbart urigtig, skal sagen forelægges et særlig kyndigt nævn på 3 medlemmer, inden der træffes afgørelse. Dette nævn er et selvstændigt organ ved siden af Statens utlänningskommission.

Den svenske ordning sikrer således, at det vanskelige skøn over, hvorvidt en person er politisk flygtning, ikke træffes af politiet, men af en central myndighed efter obligatorisk høring hos et af den centrale myndighed uafhængigt nævn. Den asylsøgendes sag behandles således normalt i mindst to organer. I Norge har man en noget lignende ordning, som jeg ikke får tid til at komme ind på. Sikkerheden for, at en person ikke med urette afvises, er altså betydelig større i Sverige og i Norge end i Danmark.

Vi tillægger det i almindelighed stor betydning at skabe ensartet lovgivning og praksis i de nordiske lande. I de seneste dage har det drejet sig om søløver; motivering: ønskeligt med ensartet praksis i de nordiske lande. Jeg håber så, at turen snart kommer til menneskene.

For at opnå større tryghed i afgørelserne vil jeg gerne spørge ministeren, om han finder det ønskeligt for det første at ændre fremmedloven således, at politiet kun kan afvise en udlænding, hvis dennes påstand om at være politisk flygtning er åbenbart urigtig, og samtidig at sikre, at alle afvisninger, som politiet foretager, indberettes og vurderes af et centralt organ eller nævn, så man kan opnå ensartethed i afgørelserne, for det andet at udpege et centralt organ eller nævn i lighed med det svenske og bemyndige det til at tage stilling til anmodning om opholdstilladelse for personer, der påstår, at de er politiske flygtninge, så der i princippet består en adgang for personer, der bliver afvist, til at indbringe sådanne afgørelser for justitsministeren.

Når vi i det høje ting gang på gang ændrer lovene, sker det jo ikke, fordi vi direkte fordømmer, hvad der hidtil har været praksis, men fordi vi på grund af ændrede ydre omstændigheder eller på grund af indhentede erfaringer mener, at love og administration kunne blive endnu bedre.

I dette tilfælde drejer det sig ikke om